

אור הנר

עורך: נדיה אטון

דבר העורך

"ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף"

יום ו' י"ז טבת תשפ"ה

כניסת שבת: 16:44

יציאת שבת: 17:36

רבינו תם: 18:10

המונים לפי אופק באר שבע

פרשת שמות

"אמתין עד למחר, וכאשר יתבהר קצת, אמהר להודיע לו". הוא נשכב על מיטתו בעודו מהרהר בראובן בר המזל. אך השינה נדדה ממנו ונקיפות המצפון ייסרו אותו: "כיצד אני מסוגל למנוע בשורה כה טובה מיהודי כה מסכן?", חשב לעצמו, "עלי למהר ולהודיע עוד הלילה על מזלו שהתהפך לטובה". ובהחלטה זו, קם בגבורה מין המיטה. תחב את רגליו לתוך מגפיו הגבוהים, התעטף במעילו החם, ועשה את דרכו בחשיכה, אל ביתו של ראובן. הוא לא ידע את הכתובת המדויקת, אולם שיער שראובן גר בשכונת הפחונים, ולשם כיוון צעדי. הכפור היה נורא וחדר לעצמותיו, אך הוא היה חדור בתחושת שליחות, ולכן לא נכנע. הוא עבר מבית לבית וחיפש אחר שמו של ראובן, וכאשר מצא אותה נקש בחוזקה על הדלת.

השקט ששרר בתוך הצריף גילה כי בני הבית ישנים כבר, אולם הוא שיער שוודאי ישמחו כולם לשמוע את הבשורה הטובה, ולכן לא ויתר. לאחר כמה חבטות הגונות, שמע מתוך הבית את קולו הישנוני של ראובן. המתעניין בזהות הדופק האלמוני בחצות הלילה. "זה אני, מוכר

הכרטיסים", קרא אליו המוכר בהתרגשות, וכמעט שלא הצליח להתאפק מלזעוק את הבשורה הטובה. "פתח לי את הדלת". המשיך לקרוא. "אתה?" קולו של ראובן נשמע זועם ביותר, "גם באמצע הלילה הנך מוסיף להטריד אותי?... כבר עשיתי מה שבקשת וקניתי כבר כרטיס הגרלה, האם זה לא מספיק עבורך?...". האיש נאלם דום, אחר התגבר על תחושתיו והשיב: "ראובן, אני מבקש ממך, פתח בעבורי את הדלת הנני קפוא לגמרי כאן". "למה אפתח" מקשה ראובן, שעדין לא התרומם ממזון הקש ששימש בעבורו כמיטה. "תפתח, ואבשר לך בשורה טובה", מנסה שוב מוכר הכרטיסים את מזלו. "מה הבשורה הטובה?" ממשיך ראובן לשאול מעם משכבו החם, את חברו הקפוא העומד מכורבל

מאחורי הדלת. "זכית, ראובן", משיב באיש, "הפכת למליונר!". הפעם הוא שומע סוף סוף את ראובן מזיז את עצמו, קם מהמיטה, נועל את נעליו ומדשדש באיטיות לעבר הדלת. הוא פותח חריץ צר, שלא ניתן להיכנס דרכו, מתבונן אל מוכר הכרטיסים מלמעלה למטה, ולבסוף אומר: "הה... חוצפן שכמו! אינך מתבייש להעיר את הגביר של העיירה באמצע הלילה?...! הסתלק מכאן תכף ומיד! אילו אדם אחר היה מעז להעיר אותי, הייתי סולח לו, משום שאיך ידע שאני גביר? אבל אתה? היחיד שידע על היותי גביר, אינך מתבייש להעיר אותי?...!".

רואים מפה שלעיתים אדם כפוי טובה יכול להיות האדם הגרוע ביותר, התנהגות זו מסמלת את התנהגותו של פרעה. פרעה היה רוצח שפל, אך הגרוע מכל היה שהוא היה כפוי טובה.

נטל מיוסף את כל העצה והחכמה, וביישבו על כס המלכות עשה עצמו כאילו אינו יודע מי הוא יוסף.

יה"ר שנדע להכיר טובה בין אדם לחבירו, לכל מי שעושה לנו טובה, ובמיוחד למלך מלכי המלכים ונדע להיזהר במצוותיו שציונו בזהירות יתרה, ונזכה לגאולה השלימה במהרה בימנו אמן, שבת שלום ומבורך.

בפרשתנו התורה מתארת את השיעבוד הקשה שעברו עם ישראל במצרים, במש מאתים ועשר שנים עבודה שאין כמותה צות ויסוריים שהיו מנת חלקם.

ובתחילת הפרשה אומרת התורה: "ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף", משמעות הדברים היא, שלפרעה לא הייתה הכרת הטוב ליוסף.

ועלינו להבין, וכי זו הייתה הבעיה של פרעה? הלא מדובר במלך רשע, שזרק ילדים ליאור והתרחץ בדמם! מדובר באדם חסר לב! האם כל מה שהיה חסר לאישיותו המפוקפקת היה חוסר בהכרת הטוב?

האם יעלה על הדעת, שכאשר מישהו ינסה לברר על היטלר ימח שמו וזיכרו, ישיבו לו: "יש לו חסר במידות"?...!

אומר הרב שלמה לוונשטיין: "לעיתים חיסרון בהכרת הטוב, הוא הגרוע יותר מכל המידות הרעות כולן!!!"

כדי להבין זאת עלינו להיעזר במעשה הבא: ראובן היה עני מרוד, עד שכל מכריו הוסיפו לשמו את התואר "העני". העניות הפכה לחלק בלתי נפרד משמו, ממש כשם שהייתה חלק בלתי נפרד ממנו ומין הפחון הדל שבו התגורר עם משפחתו הגדולה. אולם ביום בהיר קפץ עליו רוגזו של מוכר כרטיסי ההגרלה. הלה הציב לו כמטרה למכור לראובן העני כרטיס הגרלה, ובכל פעם שהבחין בו ניסה לשכנע אותו בכל כוחו לנסות את מזלו. ראובן העני היה אגוז קשה לפיצוח, הוא לא הסכים בשום פנים ואופן לשמוע על קניית כרטיס הגרלה, וראה בכך בזבוז משווע של פרוטות חיוניות. אך נראה היה כי כמידת התנגדותו הרבה, כך עולה ומתגבר חשקו של מוכר הכרטיסים למכירה זו. "ראובן העני", ניסה המוכר לא אחת את כוחו, "מי יודע אולי תהפוך אי פעם

לעשיר גדול". "הבלים!", ניפנף ראובן העני בידיו, "אילו היה לי הפרוטות הדרושות בעבור רכישת כרטיס הגרלה, הייתי קונה בהן לחם". "אך אולי זוהי ההזדמנות שלך", המשיך המוכר לשכנע בלהט, "שמע לעצתי, חסוך מעט בפרוטות הלחם, ובכספי החיסכון תקנה כרטיס הגרלה, ואולי תהפוך לעשיר...". "האם עושר אני מחפש?", תמה ראובן, "לא ולא! אני זקוק רק ללחם בשפע לי ולילדי". וכך הסתיימו להם עשרות ויכוחים באותו הנושא. לבסוף, החליט המוכר לעשות מעשה. הוא תחב לידו של ראובן העני כרטיס הגרלה והודיע לו: "שמע ראובן, הבה נעשה עסק. קח כרטיס בחינם, ואם תזכה ותהפוך למליונר, תשלם לי רק את מחירו". הפעם לא מצא ראובן מילים כדי לדחות אותו, והסכים לעיסקה, ומילא כלאחר יד את המספרים.

יום ההגרלה הגיע, ובשעת לילה מאוחרת קיבל מוכר הכרטיסים את תוצאות הזכייה, והנה, למרבה תדהמתו, הכרטיס הזוכה היה הכרטיס של ראובן... אכן, הוא הפך בין לילה למליונר אגדי...

התבונן המוכר החוצה והבחין כי שלג כבד מכסה את חוצות העיר, וכפור עז שורר ברחובות. "כעת מסוכן לצאת אל ראובן", הרהר בליבו,

כרטיס השתתפות

סלויטו

מפעל הטיס

תוקף כרטיס 186 יום מההגרלה

סיסמאות ופסים הראשונים ברגע (נפסקו בדרגה): 1:16, 273, 488
סיסמאות ופסים השניים ברגע (נפסקו בדרגה): 1:2, 712, 248
סיסמאות ופסים הראשונים ב-EXTRA: 1:117, 649
סיסמאות ופסים השניים ב-EXTRA: 1:3, 268

	6/37	1/7
א	30 18 16 12 11 07	6 (1)
ב	33 25 17 14 06 02	4 (2)
ג	32 31 26 21 13 12	6 (3)
ד	20 19 16 11 06	8 (4)
ה	25 23 13 08	0 (5)

פרשת שמות

דבר תורה לסעודה ראשונה

"ואלה שמות בני ישראל"

חכמי ישראל מעירים על המילים הפותחות את הפרשה. סופי תיבות של "ואלה שמות בני ישראל הבאים" מצטרפים למלה "תהלים". דבר זה בא לרמוז, שכאשר "בני ישראל באים מצרימה" - בשעה שבני עמנו נאלצים לגלות מארצם ולנדוד בארצות נכר - טוב שיקחו עימם את הספר הנצחי של פרקי "תהלים" איתו יוכלו להתייחד בכל שעה קשה ולמצוא במזמורים נחמה ותקווה בימי צער ומצוקה.

הלכות שבת

טעה בתפילת ערבית של ליל שבת

אם טעה והתפלל בליל שבת תפלה של חול, ולא הזכיר של שבת, או שלא התפלל כלל, ושמע משליח צבור ברכה מעין שבע מתחלתה ועד סופה, [והשליח צבור נתכוין עליו להוציא ידי חובה, והוא גם כן נתכוין לצאת] יצא. כן פסק מרן השלחן ערוך. ומכל מקום, מכיון שיש חולקים וסוברים שלא יוצאים בברכה "מעין שבע" במקום שבע ברכות של התפלה, נכון לכתחלה שיתפלל תפלת ערבית של שבת במילואה, ורק בדיעבד שכבר כיון לצאת בברכה "מעין שבע", יצא ידי חובה. וכן מי שנאנס ולא התפלל מנחה בערב שבת, שצריך להתפלל ערבית שתיים של שבת, יכול לסמוך לתשלומי מנחה, על ברכה "מעין שבע" ששומע מהשליח ציבור. ומכל מקום, יותר נכון לכתחלה שיתפלל ערבית שתיים של שבת, ולא יתכוין לצאת ידי חובת תפלת התשלומין בברכה "מעין שבע", ורק בדיעבד שכבר כיון לצאת בברכה "מעין שבע", יצא ידי חובה. אך שליח ציבור עצמו שצריך להתפלל תפלת תשלומין, יוצא לכתחלה ידי חובה כשאומר הברכה "מעין שבע", ואין לו לחזור ולהתפלל תשלומין, שספק ברכות להקל.

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"ותרא אותו כי טוב הוא ותצפנהו שלושה ירחים"

תמה האור החיים הקדוש: מהו ה"טוב" שראתה? רש"י הקדוש תירץ על פי הגמרא בסוטה (יב.) שנולד מהול וכל הבית נתמלא אורה. ועוד הקשה האור החיים הקדוש: מה הקשר בין מה שראתה שהוא טוב, לבין זה שהיא החביאה אותו בתיבה, וכי אם הוא לא היה טוב לא היתה חומלת על פרי בטנה להחביא אותו מרודפיו?! אלא מבאר האור החיים, שמשך רבנו נולד בן שישה חודשים ויום אחד, ואין דרך הנשים לדקדק במספר יום אחד, וכשהוא נולד חשבה אימו שהוא בחזקת נפל, ואין תקווה ממנו, ומיד לאחר מכן ראתה שהוא "טוב" - בריא וחזק, ולכן טרחה בשבילו וסיכנה את עצמה להצילו מהמצרים.

הלכות בשר וחלב

בשר ודגים

אין לאכול בשר ודגים ביחד, משום שקשה לצרעת. ואם טיגנו דגים יחד עם בשר במחבת אחת, גם הדגים וגם הבשר נאסרו באכילה. [איסור והיתר כרך ג' עמוד שח].

חלב ודגים

יש להמנע מלאכול דגים בחלב, או עם גבינה, משום חשש סכנה. ויוצאי אשכנז נוהגים להקל בזה, ויש להם על מה שיסמוכו. ונהרא נהרא ופשטיה.

דבר תורה לסעודה דביעות

הלכות מזוזה

מצות עשה מן התורה לכתוב שתי פרשיות שמע ישראל, והיה אם שמוע, על קלף ובדיו, ולקבוע אותן על מזוזת הפתח, שנאמר (דברים ו, ט): וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך. וחייב כל אדם להזהר בקיום מצוה זו, כדי שכל זמן שיכנס ויצא מביתו יפגע ביחוד שמו של הקדוש ברוך הוא, ויזכור אהבתו, וידע שאין דבר העומד לעולם, אלא ידיעת ואמונת צור העולמים ומיד ילך בדרכי מיישרים. כל הזהיר במצוה זו מאריכין לו ימיו וימי בניו, שנאמר (דברים יא, כא): למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה. ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם אינו זהיר בה יתקצרו ימיו ח"ו. והזהיר בה זוכה גם לדירה נאה, ונשמר הוא וביתו מכל המזיקים, וכמו שכתוב "ה' שומרך". ולכן כותבים שם "שדי" על המזוזה מבחוץ, שהוא ראשי תיבות שומר דלתות ישראל. ובמסכת עבודה זרה (יא.) אמרו: מלך בשר ודם יושב בפנים הארמון, ועבדיו משמרים אותו מבחוץ, ואילו הקב"ה עבדיו מבפנים, ואדם ישן על מטתו בפנים, והקדוש ברוך הוא שומר עליו מבחוץ. שנאמר ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם. ומכל מקום לא תהיה כוונת האדם בהנחתה בשביל השמירה, או לקבל שכר בעולם הבא, אלא כל כוונתו תהיה לקיים את מצות הבורא יתברך. (ילקו"י חופה וקידושין עמ' תקכה).

דבר תורה לסעודה שלישית

הבן איש חי

"ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף"

"רב ושמואל, חד אמר: חדש ממש וחד אמר: שנתחדשו גזירותיו" (סוטה יא.)

יש להקשות על מאן דאמר "חדש ממש", מה חידש לנו בכך, הלא מקרא מפורש הוא שהיה מלך "חדש". ואפשר לומר, דיש ב' סוגי מלכים:

האחד - מלך שמועבר לידו שרביט ההנהגה בתורת ירושה, ויושב בכס ממלכתו לאחר מות אביו המלך, מלך זה מכיר את גיוני המלכות לפי שגדל על ברכי המלוכה והיה "יורש עצר", לפיכך אינו נקרא "מלך חדש".

השני - מלך שבחרוהו העם למלוך עליהם, מלך זה נקרא "מלך חדש" לפי שלא הכיר עד עתה את בית המלוכה והליכותיה. הוא אשר חידש הסובר "חדש ממש", כלומר, שפרעה לא היה בן מלך ולא הכיר מנהגי וגיוני המלכות קודם שישב על כסא ממלכתו. עוד ניתן לתרץ בדרך חידוד, שעד עתה לא היה למצרים מלך ממש, אלא רק ראש מדינה שכינוהו "פרעה", ולא היה בידו זכויות הנהגה כמלך רגיל, אולם כשביקשו מצרים להתנכל לכלל ישראל, מינו עליהם "מלך" ממש, שיהיו בידו סמכויות ללא מצרים והגבלות, וזאת כדי להשתעבד בבני ישראל ולהצר צעדיהם בגשם וברוח.

"כל השונה הלכות בנל יום..."

**שו"ת עם
הרה"ג אהרן נודיה**
תענית בימי השובבי"ם

שאלה: נשאלתי בנוגע לתענית שובבי"ם לאדם שהיה מתענה בכל ימי השובבים שני וחמישי רק ביום, ושואל האם ביום חמישי האחרון יתענה לילה ויום. ואיך סדר פ"ד תעניות שמתענים בימי השובבי"ם, וכן לגבי פ"ד תעניות אם מועיל לעשות אותם בכמה שנים.

תשובה: הזמן הראוי לתקן פגם הברית בעון החמור של זרע לבטלה הוא בימי השובבי"ם, בשבועות שקוראים בהם פרשיות שמות עד משפטים, ובשנה מעוברת עד פרשת תצוה. ולדעת רבנו האריז"ל יש להתענות פ"ד תעניות לתקן פגם זה, ותעניות אלו צריכים להיות רצופים, ויש שנהגו להתענות בימי השובבי"ם בימי שני וחמישי או בימי חמישי, ונחלקו המקובלים אם מועיל להם פדיון, ולמעשה למי שאינו יכול להתענות ראוי שיפדה התעניות בממון, וטוב שיפדה חמש פעמים דמי סעודה של פ"ד ימים, כנגד חמשת האופנים של הפגם בזה שגילה רבינו האריז"ל, ודמי סעודה לעני הוא 216 גרם פת ו- 216 גרם ליפתן, והעשיר יתן לפי עושרו, וראוי שביום שפודה התעניות יהיה בתענית ויקבל התענית במנחה ביום שלפניו, ודי בתענית מעלות השחר עד צאת הכוכבים. ותלמיד חכם שעוסק בתורה תדיר, ויודע שיבטל התורה ע"י תענית גם אם פגם בבריתו אין ראוי שישב בתעניות אלו, רק ראוי שייחד יום אחד לתענית בימי השובבי"ם, וביום התענית יפדה התעניות בממון, ויכין עצמו עד כמה שיוכל שלא להבטל מתורה באותו יום, ועיקר התענית היא עם התשובה שעימה, ואף שתענית דיבור מעלתה נשגבה, מכל מקום לדברי המקובלים אין להחשיב אותה כתענית אכילה.

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

**שו"ת עם
הרה"ג בנימין הוהה**
הלכות שבת

שאלה: פתח מכסה סיר בשבת וגילה שחתיכת בשר לא היתה מבושלת, האם מותר לאוכלה לאחר מכן בשבת.

תשובה: מותר לאוכלה באותה שבת.

שאלה: מיחם שבת שהיה פועל במצב שבת ויהודי העבירו למצב הרתחה האם מותר ליהנות מהמים בשבת ומה הדין אם יהודי החזירו למצב שבת האם מותר ליהנות מהמים באותה שבת.

תשובה: מותר ליהנות מהמים בשבת בשני המקרים, אבל אם רוצה לעשות קפה המצריך הרתחה מרובה לא יעשה במים אלו אלא ימתין שירדו מרתיחתם ואז ישתה מהם.

שאלה: נגע בשבת בשקע הפלטה והיא נדלקה מה דין הפלטה לגבי הנאה ממעשה שבת.

תשובה: אם בטעות יש בזה איסור הנאה, ואם באונס אין בו איסור הנאה בשבת.

שאלה: מאכל שהיה בתנור והגביר יהודי בשבת הטמפרטורה בתנור האם מותר ליהנות מהמאכל בשבת.

תשובה: אם המאכל לא היה מבושל אסור ליהנות ממנו באותה שבת. ואם היה מבושל קר וחימומו אותו אסור לאוכלו חם וימתין עד שיתקרר ויאכלנו. ואם היה חם והוריו רק המשיכו את מצב החימום של המאכל לספרדים ימתין עד שיתקרר ויאכלנו ולא שכנוזים מותר לאוכלו חם.

לי גזק של פמה אלפי שקלים, ועליו לשלם לי את ההפסדים..."
ראובן טען לעצמו כי הבהלה שלו היתה בלתי נשלטת, ולכן לא נתן לחיבו בתשלום ההפסדים.

עם מי הדין?

תשובה:

בפרשנותנו מספר שהקב"ה התגלה אל משה רבנו במחזה הסנה, וצוה עליו להוציא את בני ישראל מארץ מצרים. פאות והוכחה לבני ישראל שמשה נשלח מאת הבורא לגאול אותם, הורה הקב"ה למשה להשליך את מטוהו ארצה, ואומר הפסוק: "וישלכוהו (את המטה) ארצה, ויהי לנחש, וינס משה מפניו" (שמות ד', ג'). ויתמה רבנו הנצי"ב (בפרוש "העמק דבר"): הרי משה רבנו עמד לפני ה' ויתברך, ולהיכן נס פתאום?

והשיב הנצי"ב: מנוסת משה רבנו היתה שלא בשוב הדעת, הואיל ונבהל פתאום ממראה עיניו, וזהו טבע האדם, שבוחר מיד מפני נחש מבהיל ללא שום התבוננות.

למדנו גם כן, שפעמים אדם מגיב באופן בלתי נשלט כשהוא נתקף בבהלה פתאומית, ולאור זאת, נראה שגם בשאלתנו יש לפטר את ראובן מתשלום הפסדיו של בעל המסעדה (אפילו מדיני שמים), שכן הוא היה בטרם שהגיע מחבל מסכן לבצע פגיעה, ונתקף בפחד פתאום, וממילא אי אפשר לחיבו על כך.

לסכום: ראובן פטור מלשלם לבעל המסעדה על הפסדיו.

"וישלכוהו ארצה ויהי לנחש וינס משה מפניו" (שמות ד', ג')

הספור שלפנינו התרחש באחת ממסעדות היקרה בארצנו, בתקופה בה התרבו בארצנו פגועי טרור קשים על ידי אויבנו.

המסעדה היתה מלאה באנשים, שישבו בשלוח וסעדו את לבם, עד שלפתע נכנס צעיר בעל חזות ערבית. ראובן, אחד מהנוכחים, הבחין בו והיה בטוח שמדובר במחבל שעומד לבצע פגיעה.

ראובן קם ויצרח בבהלה: "מחבל! לברת, יש כאן מחבל!"

מהומה אדירה פרצה במסעדה. אנשים רצו לכל הכיוונים ומהרו להמלט מהמקום, שלחנות התהפכו, כלים התעופפו לכל עבר, והמסעדה שהיתה מלאה, התרוקנה לחלוטין בתוך שניות.

שני מאבטחים ממרכז הקניות הסמוך טעטו פנימה עם אקדחים שלופים, וברחמי שמים, הצעיר שנכנס למסעדה נצל, לאחר שהודיע בזעקה כי הוא יהודי, תוך כדי ששולף את תעודת הזהות שלו. (אגב האיש ספר שזו לא הפעם הראשונה שנקלע לסיטואציה כזו שחושדים בו כערבי).

עכשיו נותרו במסעדה רק בעל המסעדה וראובן שהברית בצעקותיו את כל הנוכחים. בעל המסעדה פונה אל ראובן ותובע: "המסעדה היתה מלאה באנשים שהיו באמצע סעדתם, וככל שברחו מבלי לשלם לשמע השאגות שלחם! בזעקות השוא שלחם, גרמת

לדפואה שלומה

חנינה חנה בת רחל
סיגל בת חנינה חנה

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה בת רחל

למחן שלום ברחמי רח

מדי בת רחל
דוג'ה סלומון
בן דבקה
תנצבה

למחן שלום ברחמי רח

מאיר בן חנינה
חנה בת חפסה
תנצבה.

למחן שלום ברחמי רח

גרציה לוי
בת מוזל טוב
ינית בת רחל
תנצבה

למחן שלום ברחמי רח

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה"ד)
תנצבה

צדיקים במיתתם קדושים חיים

על יצועם. באחד הלילות הוא התקשה בהבנת דברי הרא"ש על הגמרא והצטער על כך מאוד. הוא פרש לשנתו, אך זמן קצר לאחר מכן הבחין בו תלמידו, הרב משה מאיה, כשהוא מקיץ משנתו בבהילות ומתיישב לכתוב דבר מה. לשאלתו השיב לו הרב בעדני: כי הרא"ש בכבודו ובעצמו התגלה אליו בחלומו והסביר לו היכן בדיוק התשובה. סיפור פלאי זה, שסופר בין היתר על ידי הרב הגאון רבי משה מאיה שליט"א בעצמו, חובר לסיפורים נוספים אודות לימוד ללא כל הפסקה. מה שאפיין יותר מכל את שמעון בעדני, הבחור הצעיר בשלב מסוים פרש הרב בעדני משיבת פורת יוסף והקים לה סניף שבהמשך הפך לשיבה בפני עצמו - ישיבת פורת יוסף בקטמון - הישיבה הספרדית הראשונה בארץ שהציעה לבחוריה תנאי פנימייה. בכך הוא הפך לראש הישיבה הראשון בארץ לציבור הספרדי. אך גם בתפקיד זה הוא לא החזיק זמן רב. מהר מאוד פנה אליו הרב משה פרדו מבני ברק והשמיע באוזניו את הטענה: "בירושלים יש הרבה מאוד רבנים, ובבני ברק אין כלום". הוא גם הוסיף: "שהרב בבקשה יבוא לעזור לי להקים מוסדות לציבור הספרדי בבני ברק". הרב בעדני האזין לדברים, קיבל אותם בהבנה, ואכן עבר להתגורר עם משפחתו בבני ברק, כשהוא מותיר אחריו את חכם שלום כהן לשמש כראש הישיבה עם הגעתו לבני ברק, הקים הרב את כולל 'תורה וחיים'. הרב בעדני למד בכולל זה מזה עשרות שנים, כאילו היה אברך כמו כולם (הידברות). הרב שמעון בעדני היה חבר מועצת חכמי התורה, ולאחר פטירת חכם שלום כהן היה 'ראש מועצת חכמי התורה' הרב שמעון בעדני נפטר ביום י"ח בטבת תשפ"ג זי"ע.א.

מחר יום שבת יום הילולתו זי"ע

הלכות ברכות ברקים ורעמים חלק א'

מה מברכים?

על ברקים מברכים "עושה מעשה בראשית", ועל רעמים "שכוcho וגבורתו מלא עולם". ומברכים בשם ומלכות.

מה קודם?

בדרך כלל המציאות היא שרואים ברק ולאחר מספר שניות שומעים רעם, אף שיצירתם בשמים כאחד, מכל מקום כיוון שמהירות האור מהירה הרבה יותר ממהירות הקול (מהירות הקול היא 340 מטר בשניה, ואילו מהירות האור 300 אלף קילומטר בשניה) הברק נראה ראשון ומברך עליו "עושה מעשה בראשית" ו"כוcho וגבורתו מלא עולם" על הרעם.

אומנם אם ראה ברק והתחיל לברך ברכת עושה מעשה בראשית, ובאמצע הברכה שמע קול רעם גם כן, לא יברך אחר הרעם שכוcho וגבורתו מלא עולם, שכבר יצא בברכתו על הברק. (חזו"ע ברכות עמוד תסה).

ברק לבד

יש אומרים שאם ראה ברק לבד עדיף להמתין עד שישמע את הרעמים, ואז יברך שכוcho וגבורתו מלא עולם. ויפטור את הברק. ולא יברך עושה מעשה בראשית. מפני שישנם הסוברים שכל החיוב לברך על הברק, הוא דווקא בברק שמגיע אחרי רעם (ילקו"י ברכות עמ' תרכב).

ומי שמברך על הברק עושה מעשה בראשית, וגם על הרעם, שכוcho וגבורתו וכו', יש לו על מה שיסמוך (ברכת ה').

מתי חוזר לברך

אין לברך יותר מפעם אחת ביום. ואפילו בלילה שלאחריו, משום שהלילה נמשך אחרי היום (חזו"ע ברכות עמוד תסה). מיהו אם נתפזרו העננים לגמרי, וזרח השמש, וחזרו ונתקשרו העננים, צריך לחזור ולברך על הרעמים. אם עלה עמוד השחר אפילו לא נתפזרו העננים כלל, חוזר ומברך על הרעמים, אפילו שהיה ער כל הלילה, כיון שיום אחר הוא (חזו"ע שם תסו).

תוך כמה זמן יכול לברך

אין מברכים אלא תוך כדי דיבור [שהוא שיעור זמן אמירת "שלום עליך רבי"] לראיית הברקים או שמיעת הרעמים. והיינו תוך כדי דיבור של סיום הרעם. ואם עבר זמן של תוך כדי דיבור לא יברך, אלא ימתין לברק או לרעם אחר. ואין חילוק בזה בין אם לא בירך על הרעמים בתוך כדי דיבור מחמת אונס, או שלא נתברר לו שהם ברקים או רעמים. (ילקו"י שם עמוד תרכא)

השומע רעמים בהיותו במיטה

השומע קול רעמים בהיותו ישן על מטתו, והתעורר משנתו, ואין לו שהות לקום וליטול ידיו כדי לברך בתוך כדי דיבור ברכת 'שכוcho וגבורתו מלא עולם', בשם ומלכות כדת, או שיש לו טורח לקום ממטתו באישון לילה ואפלה, יפשף ידיו בשמיכה או בסדין, ויברך מיד את הברכה בשם ומלכות בתוך כדי דיבור לשמיעת הרעם. (ילקו"י שם עמוד תרכג)

הרב שמעון בעדני זצ"ל

שנת תרפ"ח, זוהי השנה בה נולד הרב שמעון בעדני להוריו, בשכונת נחליאל בחדרה. ההורים - הרב דוד וחביבה בעדני, עלו לארץ מתימן, לאחר מלחמת העולם הראשונה. עשרה ילדים היו להם, אך רק ארבעה מתוכם שרדו את תלאות העלייה לארץ. הרב שמעון הוא היחיד שנולד לאחר הגעתם לארץ, וההורים לא ידעו את נפשם מרוב שמחה. הנה, בן בא להם, שירפא את ליבם הדואב בימים בהם גדל הרב שמעון בחדרה, לא היו במדינה כמעט מוסדות חינוך תורניים, גם לא כוללים ובתי כנסת. הוריו, שהיו יראי שמיים, חיפשו עבורו את החינוך הטוב ביותר ומצאו את בית הספר היחיד בערים שהציע חינוך דתי - שם גדל הרב שמעון והתחנך. כשסיים את לימודיו בבית הספר הוא המשיך באופן טבעי לישיבת חדרה, וראש הישיבה - הרב אלחנן הלפרין, זיהה מיד את המתמיד הגאון שנכנס בשערי. הוא שם עליו את עינו ולאחר זמן קצר המליץ לו לעבור לישיבת 'בית יוסף נובהרדוק' בירושלים, שם למד אצל הרב אלעזר מנחם מן שך זצ"ל ואף היה חברותא שלו במשך תקופה. בהמשך, הרב שך עבר לבני ברק כדי לעמוד בראש ישיבת פונוביז', והוא היה זה שהציע לרב בעדני לעבור ללמוד בישיבת פורת יוסף שהוקמה באותם ימים, שם הוא אכן למד והתחנך תחת רבו הנערץ - הרב עזרא עטיה זצ"ל. על אותם ימים ישנו סיפור מיוחד שעובר מפה לאוזן. אמנם הרב מכחישו בתוקף, אך ישנם מקורות שמעידים כי הדבר התרחש, רק שענוותנותו של הרב גורמת לו להתעלם ממנו. ומעשה שהיה כך היה: בימים בהם לימד הרב בישיבת פורת יוסף, הוא נהג מידי לילה ללמוד עד שעה מאוחרת, הרבה לאחר שעלו חבריו

לדפואה שלימה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה

לברכה והצלחה

חיים לוי זב"ב
דוד רבקה
הודיה לוי

לברכה והצלחה

מרדכי יופה
מודנו זב"ב
ליאור ושיד
מודנו

לדפואה שלימה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
סולטנה
בת פדחה

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת רות

